

Οι δυο μεγαλύτεροι, μεγαλύτεροι με την έννοια της δημοφιλίας και της προβολής, θεσμοί του παγκόσμιου μπότορσπορ ολοκληρώθηκαν μέσα στον τελευταίο μήνα αυτού του πρωτόγνωρου, λόγω πανδημίας, έτους. Η F1, μοιραία λειτούργησε πιο εύρυθμα αφού κινείται στο περιορισμένο πεδίο της πίστας, ενώ αντίθετα το WRC προβληματίστηκε περισσότερο αφού εκτείνεται σε ευρύτερες μη ελεγχόμενες περιοχές.

Ο φετινός κύκλος της F1 έκλεισε στην Αραβική χερσόνησο. Στο βασίλειο του Μπαχρέιν όπου διεξήχθησαν δυο αγώνες και στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, όπου τελέστηκε ο τελευταίος. Στην Μέση Ανατολή λοιπόν, που οι υδρογονάνθρακες επέφεραν μεταπολεμικά ασύλληπτες αλλαγές, διότι αν έκανες την πρόβλεψη τότε που ο Jim Clark κατοχύρωνε τον δεύτερό του τίτλο, πως η εγγύς Ανατολή θα γινόταν επίκεντρο του διεθνούς μπότορσπορ, θα σε χαρακτήριζαν παράφρονα.

Εκεί λοιπόν, στην Near East όπως την ήθελαν οι Βρετανοί προπολεμικώς, έκλεισε η τρέχουσα χρονιά με αρκετά στοιχεία από εκείνα που θα πολλαπλασιάσουν τους τηλεθεατές. Η διάσωση του Romain Grosjean ήταν ένα θαύμα που μεταβλήθηκε σε πρώτης τάξεως τηλεοπτικό προϊόν, πρωτίστως διότι είχε ευτυχές τέλος καθώς ο 34χρονος Γάλλος επιδεικνύοντας τερατώδη ετοιμότητα αρνήθηκε να περάσει στην αιωνιότητα και μέσα από τις φλόγες, επέστρεψε στη ζωή και στην οικογένειά του.

Ακολούθως η απουσία του πρωταθλητή από τον δεύτερο αγώνα του Μπαχρέιν, έδωσε την ευκαιρία της ανάδειξης ενός μελλοντικού πρωταθλητή, μα και την ψυχολογική καθίζηση του νο. 2 πιλότου της Merc. Ταυτόχρονα όμως οι απαστράπτουσες επιδόσεις του George Russell, που ούτως ή άλλως θεωρείται ταλεντάρα, έθεσαν για μια ακόμα φορά το θέμα του πόσο καλύτερες είναι οι W11 EQ Performance και της ομάδας που έχει σαρώσει σχεδόν τα πάντα σε αυτή την υβριδική εποχή, αλλά παράλληλα έθεσε και ερωτήματα αμφισβήτησης των δυνατοτήτων του πρωταθλητή.

Η ομολογουμένη ανωτερότητα του μονοθέσιου όμως, δεν φάνηκε στον τελευταίο αγώνα της χρονιάς όπου ο Ολλανδός της αυστριακής ομάδας που έχει την έδρα της στο Buckinghamshire του Ηνωμένου Βασιλείου και τροφοδοτείται κινητήρες από την Ιαπωνία, επικράτησε αρκετά άνετα. Ο Ολλανδός που συνοδεύει την πηγαία του φυσική ταχύτητα, την οξεία αντίληψη που έχει εντός πίστας με μια ηφαιστιογενή συμπεριφορά και απρόσεκτες δηλώσεις, που δυσκολεύουν την συμπάθεια των εκτός του κλειστού κύκλου του.

Συμπάθεια που υπάρχει πλέον σε μεγάλο βαθμό για τον Γερμανό, τετράκις πρωταθλητή, των λαμπερών χρόνων της αυστριακής ομάδας, που φέτος βίωσε ένα άνευ προηγουμένου πισωγύρισμα στη Scuderia. Αλλά η αρχαιότερη ομάδα του grid, συχνά αρέσκεται να ζηλεύει τις δραστηριότητες του Κρόνου. Ο δον Φερνάνδο από το Οβιέδο, έχει υποστεί και αυτός την καμαρίλα του Maranello. Ο δον Φερνάνδο που αριστερά, τον βλέπουμε πριν σχεδόν είκοσι χρόνια, τότε που ξεκινούσε στην F1 από την Minardi, επιστρέφει ως ένας ακόμα εστεμμένος το '21 με την ομάδα που του πρόσφερε τους τίτλους, αν και του χρόνου στα 40 του θα είναι όλα πιο δύσκολα, ενώ η ομάδα δεν θα είναι κίτρινη πια, αλλά γαλανόλευκη.

Σε ότι αφορά το WRC, η εικόνα της έβδομης και τελευταίας φετινής παράστασης ήταν αποκαρδιωτική. Οι ειδικές που ξετυλίχτηκαν μέσα και γύρω από το πάρκο της φημισμένης

πίστας της Monza έκαναν εκείνες τις ειδικές του πάλαι ποτέ R.A.C., αυτές που είχαν αρκετά κοροϊδευτικά αλλά όχι άδικα χαρακτηρισθεί ως Mickey mouse stages να φαντάζουν ως Καρρούτες.

Ήταν μια λασπωμένη δεξιοτεχνία κάτω από κερκίδες, ανάμεσα από τεχνητά εμπόδια, με ολίγον από το ένδοξο κεκλιμένο παρελθόν. Ένας απαίσιος καιρός, που έκανε τα ανήλια δάση της Ουαλίας να μοιάζουν με χαρούμενη άνοιξη, ήρθε να σφραγίσει ένα από τα πιο άσχημα ράλυ του παγκοσμίου που έχουν ποτέ διοργανωθεί. Ήταν η αγωνία των θεσμών να κλείσει όπως - όπως αυτή η προβληματική χρονιά, να τηρηθούν οι συμβάσεις, να κρατηθεί ζωντανό το θέμα. Κατανοητό.

Μέσα σε αυτό το ανορθόδοξο, απρόβλεπτο περιβάλλον κυριάρχησε ο εκλεκτότερος. Ο Γάλλος Sebastian Ogier έδειξε πέρα από ταχύτητα, ωριμότητα και αυτοκυριαρχία. Επτά τίτλοι με τρεις διαφορετικές ομάδες. Δεν το έχει πετύχει κανείς. Δεν μπορεί να είναι τυχαίο. Ειδικά όταν απέναντί του υπήρχαν κατά καιρούς ισχυροί αντίπαλοι. Ο άνθρωπος δείχνει να έχει το κάτι παραπάνω, κι όσο ωριμάζει επιδεικνύει, δημόσια τουλάχιστον, και μια ευγενή ταπεινότητα.

Ζούμε σε μια περίοδο όπου τα οχήματα είναι ακριβότερα, ισχυρότερα, ταχύτερα από ποτέ, η κάλυψη των αγώνων είναι καθολική και όλα γνωρίζουν μια προβολή στα όρια του ενοχλητικού. Καλπάζει το WRC, έστω και με δυόμιση ομάδες. Είναι πράγματι παγκόσμιο αφού εκτείνεται σε όλο τον πλανήτη, είναι ένα πολύ ελκυστικό τηλεοπτικό προϊόν, αφού μπορεί να μπει σε κάθε σπίτι, σε κάθε ψηφιακή εφαρμογή και να προσφέρει πλούσιες εικόνες σε οποιονδήποτε. Για όλα αυτά, όμως, χρειάστηκε να θυσιαστεί η κεντρική ιδέα. Η

ουσιαστική ιδεολογία των ράλυ, όπως τέλος πάντων είχε, κάπως, διασωθεί μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '90.

Όσοι έχουν ζήσει, είτε ως αγωνιζόμενοι, είτε ως οργανωτές, είτε ως θεατές ένα ξημέρωμα στη Δεσκάτη, τη σκόνη της Ξηρονομής, μια δύση στη Μακρυράχη, τη βροχούλα στην Ολυμπία, μπορούν να καταλάβουν. Ως εκ τούτου ακόμα και αυτή η ημεδαπή τιτάνια κρατική προσπάθεια εκλεκτών προσωπικοτήτων για τη *«Διεκδίκηση και Διεξαγωγή Μεγάλων Διοργανώσεων Μηχανοκίνητου Αθλητισμού»*

, δεν είναι παρά άλλη μια απόπειρα, να βρεθεί μια στέγη, ένα όμορφο πάσο, αλλά κυρίως μια προσδοκία για ένα καλό μεροκάματο και την αντίστοιχη προβολή σε διεθνές, μάλιστα, επίπεδο. Το μεγαλείο του πάλαι ποτέ «Ακρόπολις», ως μια λαμπρή παρακαταθήκη δεν είναι παρά ένα δυνατό άλλοθι. Ένα χρήσιμο εργαλείο, για να επιτευχθούν εμπορικοί στόχοι. Αντικατοπτρίζει επακριβώς τα ήθη και τις αγωνίες της εποχής.